

Lyck-önskan, då camereraren
i kongl. Maj:ts och riksens
ständers banco,

1700-1829 81 Cbza 1749 Salenius o. Herbst

National Library
of Sweden

Syft = Ginstan,

Då

CAMERERAREN

Rongl. Maj:ts och Riksens Ständers Banco,

Ädel och Högachtad

Herr GUSTAF
SALONIUS,

Och

Dygdådla Jungfru

CHRISTINA
HERBST,

Sirade sin Sälla Bröllops = Dag
i Stockholm den 30 Novemb. Anno 1749.

I Ödmuikhet framgifwen

af

Brudens

Cousin och Tjenare.

STOCKHOLM, tryckt af PETER Jöranson NYSTRÖM,

Dygden^{*} wackra^{*} Bar och Brydna,
Gamla werldens heders Folt,
Får jag lof Er te min Brydna,
Med min frögds och fågnads tolt?

Men Ert wåna wårda sinne,
Wårdigt ros och loford gie,
Kräftwer större wett och minne,
In min sjäder kan framte.

Måka borde jag min tunga
Uti Lårdoms Guda-saft,
Om jag skulle wårdigt siunga
Rätt om Dygden^s Himla-kraft:
Nog I sielfwe Bägge talen,
Såsom Dygde-Barn för Er;
Fast I ej, som folket, galen,
Salar wårdet sielf deß mer.

Min Herr Brudgum, Eder Kjåra
Är i Wårom bygd bekandt;
Ryktet har ock til Deß åhra
Låmnat oss trowårdig pant,
Om Deß wål bepryddas seder,
Så i GUDS som Nåstans Bud.
Hon är wackra fjönets heder,
Och i dygd Er wårda Brud.

Wac.

Wackra Brud och Cousin sköna!

Glädjens I Er Brudegum;

Så får den af GUD til löna,

Som i bönen ej är ljum:

Hans förstånd, Hans wittra smille,

Banat Honom heders kall;

Swad har skjedt, sielf Himten wille,

Glädjens därför dagar all.

Trefalt sälle, lefwen Säte!

Dygden kröne detta Bar.

Öndskan fritt til döds sig gräte,

När I samken glada dar:

Dygden Edra Plantor drifwer

Up til hundrad foldig fruct,

Så hwar af dem från sig gifwer

Er och frommom ljuflig luckt.

Min Herr Särbror och Fru Gaster,

Lycka til en Hurtig Måg!

Herre är Han öfwer laster,

Men i egna ögon låg:

Han har lärdt sitt Hus regera,

Sy Han ågt tilförne Fru,

Den Han wetat högt wårdera:

Så lär Han och gjöra nu.

Wälis Er, min lilla Stubbe!
Som nu får en ömmer Mor:
Grenen skild ifrån sin stubbe
Sällan triffwes, mindre gror:
Men si Himlen har nu lagat
Er en Hulder Mor igen,
Med hwars råd Hon har behagat
Bli Er Fars, som ock Er Wän.

HErren, som här sammanknyter,
Dygd och fromhet til ett band,
Lage, at ej godt Dem tryter:
Ledde Dem tin Nådes Hand.
Gje Dem ut ock inne nöje!
Allt ondt från Dem fjerran fly:
Låt Dem, under lust och löje,
Se hwar dag med glädje gry.

Bort, långt bort all flagestamma
Ifrån Deras lugna strand;
Bort, ja bort hwad kunde klamma
Ett så kiärt tillknutit band;
Men när Jorden gjordt Dem mätta,
Och De trött af åbrom gå,
Barnens Barna, Barn med rätta
Slute ögon på Dem Ewa.

W. G.